

Het
gouden rijk

S.A. Chakraborty bij Boekerij:

De bronzen stad
De koperen koning
Het gouden rijk

S.A. Chakraborty

*Het
gouden rijk*

Het laatste gevecht begint hier

Vertaald door De Vertaalzusjes

ISBN 978-90-225-9472-8

ISBN 978-94-023-1805-0 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Empire of Gold*

Omslagontwerp: Micaela Alcaino, © HarperCollinsPublishers Ltd 2017,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Illustraties karakterkaarten: © April Damon (@aprilcot.art)

Kaarten p. 6, 7, 9: © Virginia Norey

Zetwerk: Pier Post

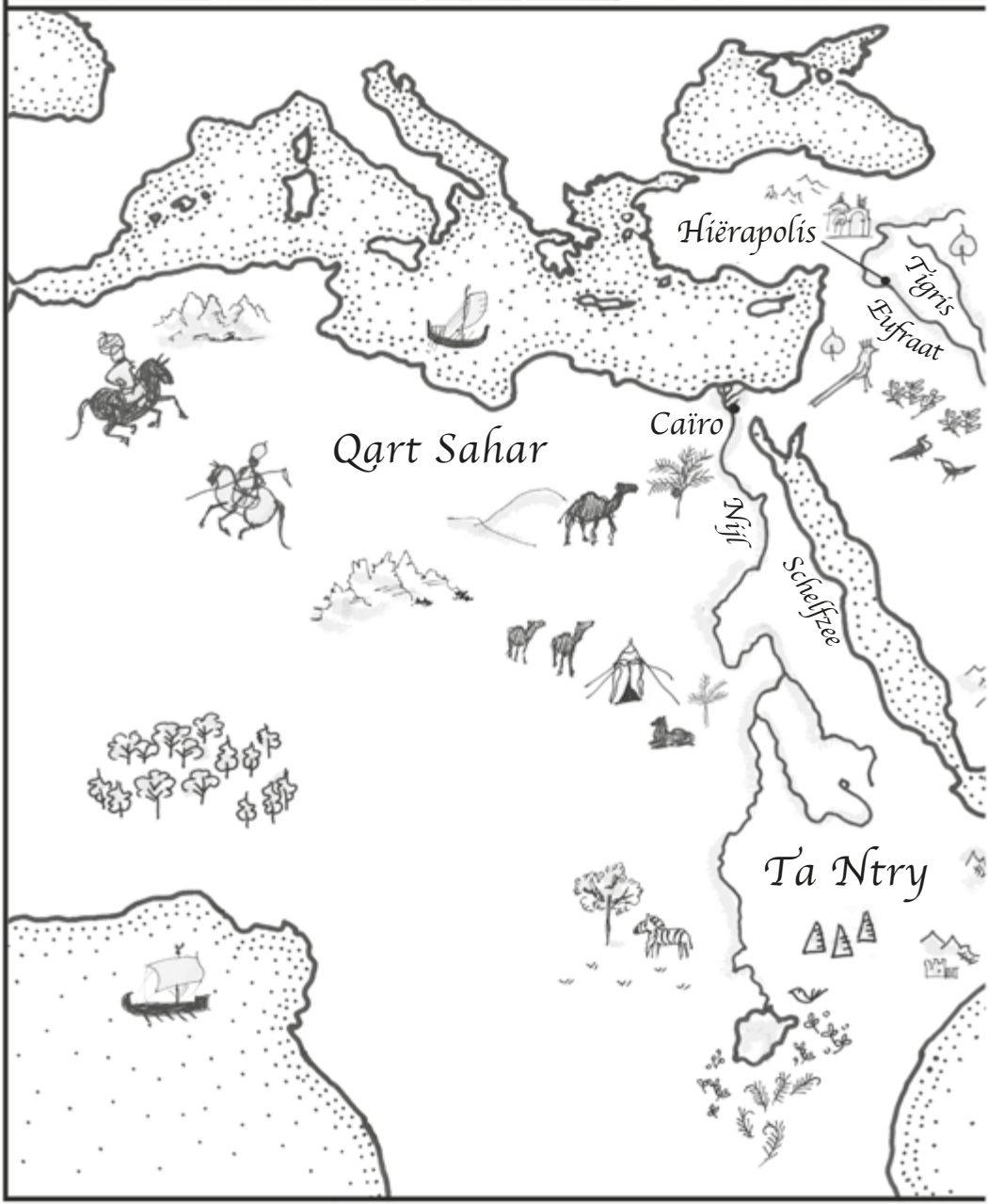
© 2020 Shannon Chakraborty

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekkerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Harper-
Voyager, een imprint van HarperCollins Publishers.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders, die zo hard hebben gewerkt
om ervoor te zorgen dat hun kinderen konden dromen
en die er altijd voor me waren, hoelang of hoe ver ik ook
afdwaalde.

Gozan

Daêvabad

Tukharistan

Daêvastana

Tigris

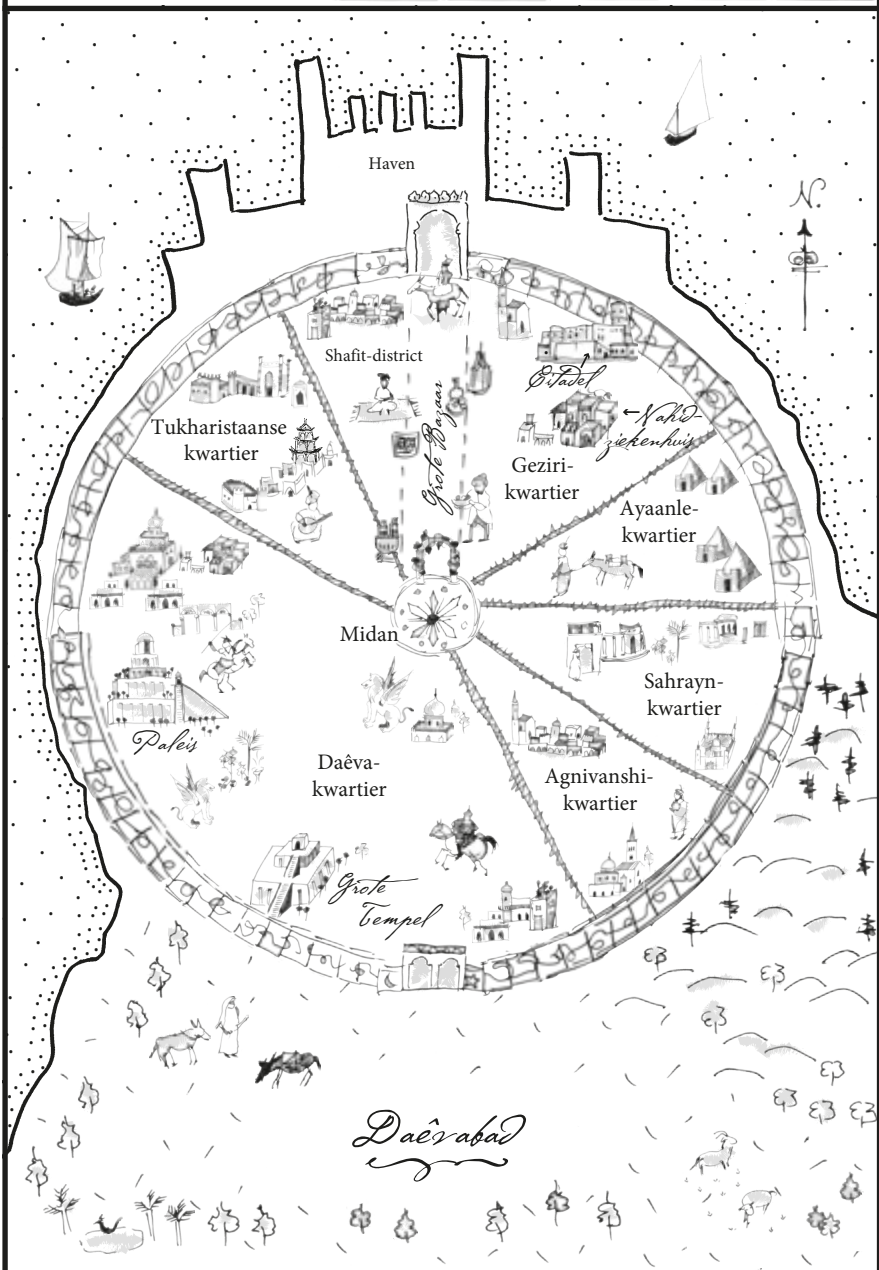
Bamí Dunya

Agnivansha

Parelzee

Am Gezira

Bet il Tíamat

Manizheh

Van achter de kantelen van het paleis dat altijd al aan haar had toebehoord, keek Banu Manizheh e-Nahid uit op de stad van haar familie.

Daëvabad, ondergedompeld in het licht van de sterren, was beeldschoon. De scherpe silhouetten van torens en minaretten, koepels en piramides waren vanaf deze hoogte oogverblindend, als een wirwar van met juwelen versierd speelgoed. Voorbij de strook van het witte zandstrand glinsterde het met zonnevlekken bespikkelde meer in de pikzwarte omhelzing van de bergen.

Ze spreidde haar handen uit op de stenen balustrade. Toen Manizheh nog een gevangene van de Qahtani's was, had ze niet van dit uitzicht mogen genieten. Zelfs toen ze nog jong was, waren ze al huiverig geweest voor haar rebelse houding. De paleismagie, die overduidelijk enthousiast reageerde op het jonge Nahid-wonderkind en haar onmiskenbare talenten, had haar leven al ingeperkt voordat ze oud genoeg was om te beseffen dat de wachters die haar dag en nacht in de gaten hielden daar niet waren om haar te beschermen. Ze was hier slechts één keer eerder geweest, als gast van Ghassan. Het was een reisje dat hij kort na zijn benoeming

had geregeld. Manizheh kon zich nog helder voor de geest halen hoe hij haar hand had vastgepakt, terwijl ze staarden naar de stad waarvoor hun families elkaar hadden afgeslacht. Hij had hoopvol gesproken over hoe ze hun volkeren konden herenigen en hoe ze het verleden achter zich konden laten. Over hoe hij al vanaf hun kindertijd van haar had gehouden en hoe verdrietig en hopeloos hij zich had gevoeld toen zijn vader haar en haar broer had mishandeld en geterroriseerd. Ze begreep toch wel dat Ghassan geen keuze had gehad? Dat hij niets had kunnen zeggen?

Manizheh kon zijn gezicht die nacht nog steeds voor zich zien, net als hoe het maanlicht de hoop in zijn ogen had verlicht. Ze waren jonger; hij was knap. Charmant. Iedereen zei dat ze zo'n mazzel had. Wie zou nou niet de geliefde koningin willen zijn van een krachtige djinn-koning? En inderdaad, ze had haar vingers verstrengeld met die van hem en geglimlacht... want dat deed ze in die tijd nog. Ze had strak naar het zegel van Suleiman gekeken, dat net op zijn gezicht was verschenen.

En toen had ze zijn keel dichtgeknepen.

Het was maar van korte duur. Ghassan was sneller geweest met het zegel dan ze had verwacht en toen haar krachten wegebden, nam ook de druk op zijn keel weer af. Hij was ziedend geweest en het verraad en zuurstofgebrek waren van zijn rode gezicht af te lezen. Manizheh wist nog dat ze dacht dat hij haar zou slaan. Dat hij haar iets ergers zou aandoen. Dat het er niet toe zou doen als ze schreeuwde, want hij was nu de koning en niemand zou tegen hem durven ingaan.

Maar dat had Ghassan niet gedaan. Dat was niet nodig geweest. Manizheh had hem in het hart geraakt en dus deed Ghassan hetzelfde met een gewetenloze doeltreffendheid: hij had Rustam bijna laten doodslaan en haar gedwongen om toe te kijken. Ze hadden de botten van haar broer gebroken, lieten ze genezen en braken ze vervolgens opnieuw. Ze hadden hem gemarteld totdat Rustam in een brullend hoopje ellende was veranderd en Manizheh op haar knieën was gevallen en Ghassan om genade had gesmeekt.

Toen hij haar verzoek eindelijk inwilligde, hadden haar tranen hem kwader gemaakt dan haar eerste weigering. *Ik had gehoopt dat het tussen ons anders zou gaan*, had hij beschuldigend gezegd. *Je had me niet voor schut moeten zetten.*

Ze haalde diep adem toen de herinnering weer opdook. *Hij is dood*, zei ze tegen zichzelf. Manizheh had naar Ghassans bebloede lijk gestaard en het beeld in haar hoofd geprent om zichzelf ervan te verzekeren dat haar kwelgeest nooit meer zou opstaan. Maar ze wilde hem niet laten cremen, nog niet. Ze wilde zijn lichaam verder onderzoeken: ze hoopte uit te vogelen hoe hij bezit had genomen van het zegel van Suleiman. Het was Manizheh niet ontgaan dat zijn hart was verwijderd: het orgaan was met chirurgische precisie uit zijn borst gesneden, waardoor ze onmiddellijk wist wie het had verwijderd. Een deel van haar was dankbaar. In tegenstelling tot wat ze Nahri had verteld, wist Manizheh vrij weinig over hoe de zegelring op iemand anders werd overgedragen.

En nu wist Manizheh dankzij Nahri precies wat ze moest doen als ze hen vond: het hart van Nahri's djinn-prins uit zijn borst snijden.

Manizheh richtte haar aandacht weer op de stad. Het was opvallend stil, wat de hele ervaring een spookachtig tintje gaf. Daêvabad leek in het holst van de nacht op een vredig koninkrijk: veilig en roerloos onder het bewind van zijn rechtmatige heersers.

Maar dat was een leugen die werd verraden door gehuil in de verte. De rest van het geschreeuw was al aan het vervagen: het geweld van de nacht werd opgevolgd door schok en hevige angst. Doodsbange personen – opgejaagde personen – schreeuwden niet. Ze verstopten zich, verscholen zich samen met hun geliefden in de dichtstbijzijnde schuilplek en baden dat de duisternis hen zou overslaan. Iedereen in Daêvabad wist wat er gebeurde als steden werden overgenomen. De inwoners van de stad werden opgevoed met verhalen over wraak en de bloeddorst van hun vijanden: afhankelijk van hun afkomst hoorden ze huiveringwekkende verhalen over Zaydi al Qahtani's gewelddadige verovering van Daêvabad, over Darayavahoush e-Afshins geseling van Qui-Zi, of de onmetelijke plunderingen in mensensteden. Nee, er zou niet worden geschreeuwd. Het volk van Daêvabad zou zich verstoppen en zachtjes huilen terwijl ze hun kinderen tegen zich aan hielden. Het plotselinge verlies van hun magie was slechts een van de vele tragedies van deze nacht.

Ze zullen denken dat er een andere Suleiman is opgestaan. Ieder verstandig wezen zou die conclusie trekken. De eerste stap van Sulei-

mans grote oordeel was immers het wegnemen van de magie van hun voorouders. Ze verwachtten waarschijnlijk dat hun levens verwoest zouden worden en hun families uit elkaar zouden worden gerukt, terwijl ze machteloos werden gedwongen om te werken voor een nieuwe menselijke meester, tegen wie ze niets konden beginnen.

Machteloos... Manizheh duwde harder met haar handen tegen de koude stenen en zocht driftig naar de magie van het paleis. Ze wilde dansende vlammen oproepen of de glinstering van rook. Het leek onmogelijk dat haar vaardigheden weg waren en ze kon zich alleen maar voorstellen hoeveel slachtoffers er nu in de ziekenboeg lagen met verwondingen die zij niet meer kon genezen. Alles waar ze van hield was haar ontnomen: de verlegen edele van het platteland met wie ze had willen trouwen, het kindje met de donkere ogen dat ze dolgraag weer in haar armen wilde houden, de broer die ze had verraden, haar eigen waardigheid terwijl ze jaar na jaar boog voor de Qahtani's... Maar toch was het verlies van haar vaardigheden het ergste. Haar magie was haar leven, haar ziel: de drijvende kracht die haar in staat had gesteld om al het andere te overleven.

Misschien is dit je verdiende loon omdat je geneeskrachtige magie hebt gebruikt om te doden, fluisterde een stem in haar hoofd. Manizheh duwde hem weer weg. Dit soort twijfels zouden haar en haar volk nu niet helpen. Ze besloot te putten uit woede: de furie die door haar aderen stroomde toen ze moest toekijken hoe een *shafit*-meisje met lange vingers een stokje stak voor het plan waar zij jaren aan had gewerkt.

Nahri. De opstandigheid in haar donkere ogen. De amper merkbare, bijna berouwvolle manier waarop ze haar schouders ophaalde toen ze de grootste schat van haar familie om de vinger van een nietige zandvlieg schoof.

Ik had je alles gegeven, kindje. Alles wat je hartje begeert. Alles wat ik nooit heb gekregen.

‘Geniet je van je overwinning?’

Manizheh kreeg de rillingen van Aeshma's spottende stemgeluid, maar ze vertrok geen spier. Ze wist inmiddels wel hoe ze met de *ifriet* moest omgaan. Hoe ze met iedereen moest omgaan. Je moest ze simpelweg geen enkele opening geven: geen zwakke plek-

ken, geen twijfel. Geen bondgenoten, geen geliefden. Ze bleef naar voren kijken, terwijl hij naast haar bij de muur kwam staan.

‘Ik heb lang moeten wachten om naar Anahids stad te kunnen kijken.’ Er klonk een wrede triomfantelijkheid door in zijn stem. ‘Maar dit is niet het paradijs uit de liederen. Waar zijn de *shedu*'s die door de lucht patrouilleren, de tuinen vol juwelenbomen en rivieren vol wijn? De ijverige *marid*-bedienden die regenbogen en watervallen oproepen, en een bibliotheek die uit haar voegen barst met de geheimen van de schepping?’

Manizheh voelde een steek in haar maag. *Al eeuwenlang verdwenen*. Ze had zich ondergedompeld in de verhalen van haar voorouders en daar zag ze een heel ander Daêvabad dan de stad die nu voor haar lag. ‘We zullen ze in ere herstellen.’

Toen ze even opzijkte, zag ze een kil genoegen op Aeshma's vurige gezicht. ‘Zij was dol op deze plek,’ vertelde hij. ‘Een heiligdom voor de personen die ze weer in elkaar wist te zetten. Haar zorgvuldig onderhouden paradijs, waar geen enkele zondaar werd toegelaten.’

‘Je klinkt jaloers.’

‘Jaloers? Ik heb drieduizend jaar met Anahid rondgelopen in het land van de twee rivieren. Ik zag de rivieren zich terugtrekken en de mensheid haar intrek nemen. We voerden oorlog met de marids en vlogen met de woestijnwinden mee. En dat alles is nu vergeten omdat een of ander mens zo nodig een ultimatum wilde stellen.’

‘Jullie kozen allebei voor een andere manier om met Suleiman om te gaan.’

‘Zij koos ervoor om haar volk en haar beste vrienden te verraden.’

Ze heeft haar volk gered. Dat wil ik ook gaan doen. ‘En ik maar denken dat we dat eindelijk achter ons konden laten en vrede konden sluiten.’

Aeshma snoof. ‘En hoe wil je dat gaan doen, Banu Nahida? Denk je nou echt dat ik niet weet wat er met je vaardigheden is gebeurd? Je kunt nu niet eens een vonkje oproepen, laat staan dat je je belofte aan mij kunt inlossen.’ Hij stak zijn hand op en ze zag een vlammetje tussen zijn vingers dansen. ‘Toch jammer dat jouw volk niet drie millennia de tijd heeft gehad om andere magie te leren.’

Manizheh moest zich inhouden om niet naar de vlam te staren.

De honger vrat aan haar ziel. ‘Gelukkig heb ik jou, zodat jij me dat kunt leren.’

De ifriet barstte in lachen uit. ‘Waarom zou ik dat doen? Ik help je al jaren en tot nu toe heeft dat me niets opgeleverd.’

‘Je hebt een glimp opgevangen van de stad van Anahid.’

Aeshma grinnikte. ‘Daar heb je een punt.’ Zijn grijns werd nog breder en zijn vlijmscherpe tanden schitterden in het maanlicht. ‘Dit zou me nog veel meer kunnen opleveren. Zo zou ik je over deze muur kunnen gooien en zo haar veelbelovendste nakomeling doden.’

Manizheh vertrok geen spier. Ze was wel gewend dat mannen haar bedreigden. ‘Je zult nooit ontsnappen aan Darayavahoush. Hij zal elke overgebleven ifriet opsporen, ze voor je ogen martelen en afslachten, en vervolgens een eeuw lang de tijd nemen om jou op een zo pijnlijk mogelijke manier te doden. De magie waar je het meeste naar verlangt, zal je de genadeklap geven.’

Dat leek aan te komen en Aeshma’s spottende grijns maakte plaats voor een frons. Dat lukte haar altijd: de ifriet mocht dan haar geheimen weten, maar Manizheh kende zijn zwakke plekken.

‘Jouw Afshin verdient die vaardigheden niet,’ zei hij bits. ‘De eerste daëva in duizenden jaren die wordt bevrijd van de vloek van Suleiman is een heethoofd, een te zwaar bewapende idioot. Je had die vaardigheden net zo goed aan een dolle hond kunnen geven.’

Die vergelijking beviel Manizheh niet: ze zag al iets te veel ongehoorzaamheid borrelen onder de absolute trouw die Dara normaal gesproken toonde.

Maar toch ging ze verder. ‘Als je Dara’s vaardigheden wilt hebben, lijkt het me slim dat je stopt met deze waardeloze bedreigingen en me helpt om het zegel van Suleiman terug te halen. Zonder het zegel kan ik je niet bevrijden van de vloek.’

‘Komt dat even goed uit.’

‘Pardon?’

Hij keek weg van de stad om naar haar te kunnen staren. ‘Ik zei dat dat jou heel goed uitkomt. Ik sta al decennia naast je te wachten op je hulp en jij verzint elke keer weer een nieuwe smoes. Dat gaat me niet in de koude kleren zitten, Banu Nahida. Ik begin me af te vragen of jij ons überhaupt wel kunt verlossen van de vloek van Suleiman.’

Manizheh deed haar best om geen enkele emotie te tonen. ‘Jij

kwam naar mij toe,' zei ze, om zijn geheugen op te frissen. 'Ik heb het je altijd heel duidelijk gemaakt dat ik de ring nodig zou hebben. En ik neem aan dat je inmiddels wel weet waartoe ik in staat ben.'

'Zeker. Zo weet ik nu dat ik niet sta te trappelen dat je ook mijn magie onder de knie krijgt. Zeker niet enkel in ruil voor de belofte van toekomstige vrijheid. Als je wilt dat ik jou mijn bloedmagie leer, zul je me iets concreters moeten aanbieden.'

Iets concreters. Manizheh voelde een steek in haar maag. Ze had al zo veel verloren. Dat kleine beetje wat ze nog had, was haar dierbaar. 'Wat wil je?'

De kille glimlach kwam weer tevoorschijn toen de ifriet opnieuw naar Daëvabad keek. De gretigheid in zijn ogen vuurde honderden waarschuwingen af in haar hoofd. 'Ik denk elke dag aan die ochtend. De rauwe energie die de lucht verschroeide en schreeuwde in mijn gedachten. Ik heb zoiets niet meer gevoeld sinds de dag dat Anahid dit eiland van onder het meer vandaan haalde.' Hij streelde met zijn vingers over de balustrade. 'Er gaat niets boven Nahid-magie, of wel? Nahid-handen hebben deze stad boven water gehaald en talloze zielen gered van het randje van de dood. Eén enkele druppel van hun bloed is genoeg om een ifriet te doden. Een Nahid-leven... stel je eens voor wat je dáár allemaal mee kunt aanrichten.' Aeshma strooide nog even zout in de wond. 'Wat het al heeft aangericht.'

Nu kromp Manizheh wel even ineen. Het kwam razendsnel allemaal weer terug: de geur van verbrande huid en het kleverige bloed op haar lijf. De fonkelende stad leek te verdwijnen en werd vervangen door een verschroeide vlakte en een rokerige hemel: de doffe kleur werd weerspiegeld in de lege, nietsziende ogen van haar broer. Rustam was gestorven met een licht geschokte uitdrukking op zijn gezicht en dat beeld had wat nog over was van Manizhehs hart verpulverd. Het deed haar denken aan het jochie dat hij ooit was geweest: de Nahid-broer en -zus die te vroeg hun onschuld waren verloren, die alles samen hadden doorstaan om op het einde alsnog bruut van elkaar te worden gescheiden.

'Zeg waar het op staat.'

'Ik wil je dochter,' zei Aeshma bruusk. Alle speelsheid was verdwenen. 'En aangezien zij een verraadster blijkt te zijn, is het beter voor jou als ze er niet meer is.'

Een verraadster. Het was heel simpel voor de ifriet om dat zo te zeggen. Hij had geen trillende jonge vrouw gezien in een verscheurde, bebloede jurk. Hij had niet in doodsbange, pijnlijk bekende ogen gestaard.

Ze heeft je verraden. Wat Nahri had gedaan, was nog erger geweest. Ze had haar bedonderd met een truc die beter had gepast bij een ordinaire shafit-dief dan een Nahid-genezers. Maar dat had Manizheh haar nog kunnen vergeven. Sterker nog: dat had Manizheh haar vergeven als Nahri de ring zelf had gebruikt. Juist zij zou een andere vrouw nooit kunnen veroordelen om het hebben van ambities.

Maar dat had Nahri niet gedaan. Nee, ze had de ring uitgerekend aan een Qahtani gegeven. Aan de zoon van de koning die haar had gemarteld, de koning die Manizheh een gelukkig leven had ontzegd en die haar en haar broer voor altijd uit elkaar had gedreven.

Dát kon Manizheh haar niet vergeven.

Aeshma nam weer het woord. Wellicht bespeurde hij de twijfel in haar lange stilte. 'Je moet keuzes maken, Manizheh,' waarschuwde hij op zachte, gevaarlijke toon. 'Je Gesel is geobsedeerd door die meid. Als ze slim genoeg was om jou om de tuin te leiden, hoe denk je dan dat het zal gaan met die verliefde stumperd als ze hem probeert te verleiden? Maar de dingen die ik je kan leren, die Vizaresh je kan leren...'. Aeshma leunde naar haar toe. 'Je zult je nooit meer hoeven afvragen of Darayavahoush wel trouw aan je is. Iedereen zal trouw aan jou zijn. Maar dat krijg je niet zomaar.'

Ineens zag Manizheh een schittering: een vurige zonnestraal verscheen van achter de bergen in het oosten. Ze schrok van het oogverblindende licht. De zonsopkomst was meestal niet zo fel in Daêvabad: de beschermende magie vormde een sluier tussen de stad en de echte hemel. Maar het was niet alleen de intensiteit van de zon die verkeerd voelde.

Het was de stilte die met die intensiteit gepaard ging. Er klonken geen trommels vanuit de Grote Tempel, geen djinn-*adhan*... De stille afwezigheid van de verwelkoming van de zon joeg haar meer angst aan dan het bloed dat van haar nog steeds niet genezen vinger druppelde. De trommels en de oproep door het gebed lieten zich door niets of niemand tegenhouden: ze waren een onmisbaar onderdeel van het leven in Daêvabad.

Totdat Manizhehs verovering dat leven onherstelbaar had verstoord. Daêvabad was haar thuis, haar plicht, en ze had het hart van haar stad eruit gerukt. En dus was het haar verantwoordelijkheid om hem weer te genezen.

Koste wat kost.

Ze sloot haar ogen. Manizheh had niet meer gebeden sinds ze twee djinn-verkenners had zien doodbloeden in de ijskoude modder in het noorden van Daêvastana: gedood door het gif dat zij had gecreëerd. Ze had haar plan tegenover Dara nog verdedigd en ze had nog meer dood en verderf gezaaid in Daêvabad. Maar toen had ze niet gebeden. Het voelde alsof die connectie was verbroken.

En ze wist dat de Schepper haar nu niet meer kon helpen. Ze zag geen andere uitweg meer, behalve het pad dat ze was ingeslagen. Het pad waar ze op moest blijven lopen, zelfs al was er niets meer van haar over tegen de tijd dat ze het einde bereikte.

Ze zorgde dat haar stem helder klonk. Manizheh zou de ifriet niet laten zien dat hij haar had geraakt.

‘Ik kan je haar naam geven. Haar echte naam. De naam die haar vader haar heeft gegeven.’

I

Nahri

Toen Nahri nog heel klein was en ze in het laatste weeshuis woonde dat haar nog wilde hebben, ontmoette ze een verhalenverteller.

Het was *Eid*: een warme, chaotische dag. Toch was het een van de weinige fijne dagen voor kinderen zoals zij, aangezien de rijken van Caïro met *Eid* meestal meer genegen waren om te zorgen voor de weeskinderen, over wie ze zich volgens hun geloof moesten ontfermen. Nadat ze zich had volgepropt met snoep en boterkoekjes had verstoppt in haar nieuwe kleding – een mooie jurk met blauwe lelies erop geborduurd – was de verhalenverteller opgedoken in een waas van de middaghitte en een flinke suikerdip. Al snel waren de kinderen die om hem heen waren gaan zitten naar dromenland vertrokken: in slaap gesukkeld door zijn zalvende stemgeluid, dromend van verre landen en wilde avonturen.

Nahri was echter nog klaarwakker en luisterde met open mond naar zijn verhalen over magische koninkrijken en verloren koninklijke erfgenamen. Zij boden haar precies de broze hoop die een jong meisje zonder naam en familie kon herbergen in het diepste hoekje van haar hart. Maar de woorden die de verhalenverteller

koos, waren verwarrend. *Kan wa ma kan*, bleef hij maar herhalen toen hij de buitengewone steden, mysterieuze djinns en slimme heldinnen beschreef. *Het was zo en het was niet zo*. De verhalen leken te bestaan tussen deze wereld en een andere, tussen de waarheid en leugens in, en Nahri was gek geworden van verlangen. Ze moest geloven dat de verhalen waargebeurd waren. Dat er een betere plek voor haar was: een wereld waarin de dingen die zij stiekem met haar handen deed normaal waren.

En dus had ze hem ondervraagd. *Maar was het echt?* had ze dwingend gevraagd. *Is dat allemaal echt gebeurd?*

De verhalenverteller had zijn schouders opgehaald. Nahri herinnerde zich hoe zijn schouders omhoogbewogen en hoe er een glinstering in zijn ogen was verschenen: hij vond het lef van deze jonge meid ongetwijfeld amusant. *Misschien was het zo en misschien was het niet zo*.

Nahri had niet opgegeven en zocht naar het beste voorbeeld dat ze kon bedenken. *Is het dan zoals dat ding in je borst? Dat ding dat lijkt op een krab om je longen heen, waardoor je bloed ophoest?*

Zijn mond was opengevallen. *God sta me bij*, had hij vol afschuw gefluisterd, terwijl iedereen die luisterde naar adem had gehapt. De tranen welden op in zijn ogen. *Dat kun je niet weten*.

Ze had niets terug kunnen zeggen. De andere volwassenen waren snel tussenbeide gekomen en trokken haar zo hard omhoog dat de mouw van haar nieuwe jurk scheurde. Het was de druppel die de emmer deed overlopen voor het kleine meisje dat zulke verontrustende dingen zei, het meisje dat huilde in haar slaap in een taal die niemand ooit had gehoord en dat geen blauwe plekken of schrammen had nadat ze door de andere kinderen in elkaar werd geslagen. Toen Nahri uit het vervallen gebouw werd gesleept, smeekte ze nog steeds of ze haar wilden vertellen wat ze verkeerd had gedaan. In haar feestelijke kleding viel ze in het stof op straat en krabbelde ze in haar eentje weer op, terwijl de mensen feestvierden met hun gezinnen in het warme thuis dat zij nooit had gekend.

Toen de deur van het weeshuis achter haar dichtsloeg, had Nahri besloten dat magie niet bestond. Daar kwam ze pas jaren later op terug, toen een Daêva-krijger tussen de graftombes voor haar ogen ter aarde stortte. Maar nu Nahri vol onbegrip naar het bekende